

Søndag den 24.02.2008 og mandag den 25.02.2008 - Udtur og Ho Chi Minh City.

Så kom dagen, som vi med spænding havde set frem til siden maj 2007 og ind imellem (specielt i den sidste periode op til) med en smule ængstelse (rejsefeber ???).

Søndag middag blev vi kørt i lufthavnen af nogle flinke familiemedlemmer og efter at være blevet belært om, at man ikke må have én fælles håndbagage med på 10 kg, når der står 7 kg pr. person og fik drukkert en "god-tur-øl" måtte vi gennem den sædvanlige afklædning, tømme lommer og tasker i security.

I jumboen havde vi fået et par pladser på de midterste sæder, op ad en af toiletkernerne, så der ikke var nogle bag til at sidde og sparke til vore sæder. Til gengæld fik vi foran et forældrepar med to små børn, hvor den lille synes, at hun skulle være sirene det meste af natten med den konsekvens, at far og mor kastede ungen mellem sig hvert kvarter, da de selvfølgelig ikke havde bestilt eget sæde til hende. Turen tager jo også kun 9 timer !!!! ☹

Vel ankommet til et diset Bangkok kl. 6 om morgnen lokal tid, var humøret en kende slukøret efter nogle få gange 10 minutters søvn. I princippet var vort indre ur jo også kun midnat, så vi burde vel egentlig først være på vej i seng nu. Men vi vidste, at vi skulle holde ud minimum en 15-16 timer endnu, for at ikke at fremprovokere en ordentlig gang jet-lag.

Efter godt en to timers stop-over i Bangkok fløj vi den sidste times tid til Ho Chi Minh City (Saigon). Her kom så det spændende: Ville begge vore rygsække have nået det rigtige fly i Bangkok, og ville vor chauffør være der. Begge bekymringer blev gjort grundigt til skamme, så vi forlod efter kort tid lufthavnen med snuden mod byens centrum.

På vej ind mod byen sad vi skiftevis med hovedet nede mellem knæene parat til det værste og stor-grinende over de trafikale forhold. Aldrig har vi hørt så meget brug af hornet, og det er ikke fordi, at folk i de andre biler eller tusindvis af scootere flytter sig, når man dytter. Nej, det er formentlig kun for at advare om, at nu skifter jeg altså bane, uanset hvad I andre gør. Sådan foregår det så med et tryk på hornet cirka hvert 5. til 10. sekund. Det er både scootere og biler. Scooterne er ofte pakkede med et overlæs af dimensioner, eller også er det en mor med 3 små børn uden styrthjelm. Lys og vigepligter bliver heller ikke respekteret. I trafikerede kryds kører man på tværs ind mellem hinanden, mens man trykker på hornet. Nederst i hierarkiet er fodgængerne, og det er uanset, om de prøver at krydse vejen ved en fodgængerovergang eller ej. Enkelte gange måtte vi gå et andet sted hen for at krydse vejen, en gang fulgte vi efter en ældre indfødt dame over, og en anden gang kom en håndværker med begge hænder fyldt med materialer, og spurgte om han skulle hjælpe os over.

Nå, tilbage til ankomsten til hotellet. Alt var som det skulle være på Hotel Continental, der er et legendarisk hotel i fransk kolonistil bygget i 1880. Det var på dette hotel journalisterne slappede af under Vietnam-krigen. Et ganske udmærket hotel lige i centrum på en plads lige over for operaen og en stribe modæne modebutikker som Louis Vuitton osv. med dytten af biler og scootere udenfor vinduet.

Efter check-in på hotellet gik vi stille og rolig rundt i byen og forsøgte at undgå at blive kørt over. Her i Ho Chi Minh City lever de fleste af at passe på hinandens scootere, når de skal parkeres. Det er åbenbart nødvendigt, men lidt grotesk at se på.

Vi har set en del butikker og et enkelt kæmpemarked. Vi skulle egentlig have et par sandaler/sko hver, men det har vi ikke nået endnu. Susan ville også gerne have en let vietnamesisk dragt til at have på, men hun endte i dag med at få bestilt en elegant dragt, der leveres i morgen (håber vi). Efter en sen frokost, der ikke blev så let som planlagt, har vi hvilet og badet.

Næste friske som nye, gik vi i Jasmin-haven på hotellet for at få en øl og planlægge i morgen. Det ender med, at vi spiser på samme sted. En vietnamesisk restaurant med meget fransk islæt specielt hvad angår service. Det er lige før, at det er for meget med den bukken og skraben, og tjenere konstant sværmende om bordet.

Efter en øl og en drink i hotellets bar, er det sengetid.